

A black and white photograph of water splashing into a pool. The water is captured in mid-air, creating a dense spray of droplets that fills the upper half of the frame. The pool's surface is visible at the bottom, with a white cloth or sheet draped over the edge on the right side. The overall mood is dynamic and refreshing.

NO99

teater | www.no99.ee

Nagu lubatud

mai-juuni 2014

NO51**Mu naine vihastas**

Ojasoo/Semper

Oli hetki, kui oli elu. Keegi ei mäleta neid hetki enam väga täpselt. Kuid fotod annavad sellest siiski tunnistust. Keset tuba seisab mees fotokaga, mille mälukaart on tühi. Kõik pildid, mis tehtud tema pere ühisel puhkuseraisil troopilisele saarele, on kustutatud. Hävitatud. Kuid mees ei kavatse sellega leppida. Ta ei ole alla andnud. Ta on otsustanud. See mees taastab kõik pildid.

Tema peret siin toas ei ole. Ei ole naist. Ei ole nende lapsi. Ei ole ka troopikat ega ookeani. Aga on see tuba. Ja on teised inimesed. Ning nad ei peatu enne, kui kõik pildid on taas kaameras.

Mees tõstab kaamera.

“Otse meie silme all läheb maailm aina ühetaolisemaks; telekommunikatsioonivahendid arenevad kiiresti; korterite sisustusse ilmub üha uuemat tehnikat. Inimsuhted muutuvad tasapisi võimatuks, mis omakorda vähendab lugude arvu, millest koosneb üks elu. Ja vähehaaval ilmub nähtavale surma pale kogu oma ilus. Kolmas aastatuhat töötab tulla tore.”

Michel Houellebecq

Lavastajad-kunstnikud Ene-Liis Semper ja Tiit Ojasoo

Laval Eva Klemets, Rasmus Kaljujärv, Gert Raudsep, Juhan Ulfak (Von Krahli Teater) ning Simeoni Sundja, Rea Lest, Jõrgen Liik ja Linda Vaher (Lavakunstikooli XXVI lend)

Esietendus 10. mail Teatris NO99**Etendused 12/13/15/16/17/19/20 mail ja 3/7/9/10 juunil.****Enne 19. mai etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.**

NO50**Lenni**

Ringvee/Türnpu/Pedanik

On olukordi, kus näitleja partneriks laval on ese, mitte teine lihast ja luust ja kujutlusvõimest näitleja. Võiks ju öelda „rekvisiit“, aga see ütleb vähe objektiteatri piiritute võimaluste kohta. Kui näitleja kohtub esimest korda objektiga, on selles midagi hämmastavat. Esemega mängides on lugu hoopis teistsugune, energia liigub sootuks teisiti. Elutu asjaga mängides peab näitleja endast andma poole rohkem kui elusa partneriga lava jagades – sellel partneril ei ole pulssi, hingamist, ei silmi ega sära. Aga viimaks ärkab see ese ellu ja mängib vastu ja siis on see kõik kokku hullumeelselt ilus, lõbus ja veider. Esemed üllatavad. Kuidas me tookord proovis vaimustusime, kui taipasime, et õhupallil on hing ja hingamine ning et puukepiga saab joonistada terve ilmaruumi.

Ringo Ringvee lugu „Lenni“ räägib sellest, mis tunne on olla. Kuidas aru saada, kus sina lõpped ja maailm algab, kuidas aru saada, misasi sa üldse oled. Mida peab tegema ja ütleva, et teised su olemasolemisega hakkama saaksid. Martin Pedaniku Kizoo-nukud aitavad „Lennile“ keha anda.

„Lenni“ on objektilavastus täiskasvanutele, mis pöörab kõik pea peale. See on jube naljakas ja päris hirmus.

Lavastaja Anne Türnpu
Kunstnik Martin Pedanik
Muusika Lauri Kaldoja
Heli Hendrik Kaljujärv
Dramaturg Andra Teede

Mängivad Lavakunstkooli 26. lennu tudengid ning Katri Pekri ja Katariina Tamm Eesti Nukuteatrist.

Esietendus 4. juunil Teatris NO99

Etendused 5/6/7 juunil ja 11/12/13/14 juunil

Enne 13. juuni etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.

A

Et keha mäletaks (*Memories for Life*)

Päikese esimene lõhn varakevadelisel kivil. Juuksed tuules. Kellegi nahk. On asju, mida ei mäleta mõistusega, aga mis püsivad mälestustes kaua, kõrge eani. Inimkehas on 100 miljardit närvirakku. Või triljon. Igatahes palju. Enamust sellest, mis tõeliselt loeb, mäletatakse kehaga. Keha on peamine, mis sind su kunagise minaga seob. Või tulevasega. Nii pole ime, et just füüsiline teater või tantsulavastus suudab seda maailma hoopis selgemini väljendada kui muud žanrid. Tšehhi parima koreograafi Lenka Vagnerová juhitud rahvusvaheline trupp suundub kehamälu otsingutele. Kõik on noored, kõik saavad vanaks. Aja müsteerium on banaalne ja võib-olla just seetõttu nii võimas.

See Eesti-Soome-Itaalia-Tšehhi-Taani ühislavastus, mille üheks kaasprodutsendiks on Teater NO99, uurib lugusid ja mälestusi, millest me koosneme. Mälestusi, mille me praegustest aistingutest tulevikku kaasa võtame. Noored näitlejad kogu Euroopast, inspiratsioon Homeroseselt ja reaalsusest endast. Lavastaja Maria Lundström Viirus Teatrist, mis eelmisel aastal valiti Soome parimaks teatriks. Esietendus Peterburis, seejärel etendused Soomes ja Eestis.

Idee, lavastaja, produtsent: Maria Lundström (Soome)

Koreograafia Lenka Vagnerová (Tšehhi)

Dramaturg: Christoffer Mellgren (Soome)

Muusika: Robert Kock (Soome)

Visuaalne disain: Viviana Rella (Itaalia)

Kostüümid: Tyra Therman (Soome)

Valguskujundus: Andrea Violato (Itaalia)

Laval: Maria Ahlroth (Soome), Viktor Idman (Soome), Tilde Knudsen (Taani), Radoslav Piovarci (Sloveenia), Helena Pruuli (Eesti), Oskar Pöysti (Soome), Jessica Raita (Soome)

Etendused 16/17/18/19 juunil Teatris NO99, 21/22 juunil

Hiiamaal Suursadamas, 26/27/28 juunil

Kuressaare Linnateatris

Enne 17. juuni etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.

NO53

Kadunud sõbra juhtum

Eelmaa/Ulfsak

Parimad kunstiteosed kõige oma näilise suurejoonelisuse kiuste vaid vihjavad sellele, mis on nende keskne point. On jõud, on faabula, on dekoor, on kujundid – kõik on – aga seda kõike kokku võtta tundub ilmvõimatu, isegi kui taju säsi lähedalolust on selge ja terav. Vaataja on trühvlisiga burgundi külmal kamaral, sõõrmed erutusest võbelemas. Nii tabab barokk, nii tabab metafüüsiline poeesia.

„Kadunud sõbra juhtum“ on kui Taavi Eelmaa ja Juhan Ulfsaki loodud sõbralik labürint, mille metafooride rägastikus vaataja on määratud ekslema, jõudmaks viimaks hinge ja sõpruse päriskoju: lihtsusesse. Stilistiline pillerkaar ja unenäoline esteetika on kui kaval kõrvalepõige. Ei suudeta ju ironiata tänapäeval naljalt midagi otse vastu võtta. On vaja teravmeelsuse meelepertet, et jõuda tänapäeva inimhinge hästi peidetud salaukseni ja viia selleni elukeerisest väljasukeldunud dramaturgi lihtne sõnum.

Sõprus on lihtsam, aga inimlikum kui armastus. Sõprus võib püsida ka siis, kui sõber ise kaob elu katakombidesse, teed näitamas vaid värelev kaevurilamp. „Kadunud sõbra juhtum“ on lavastus, mida võib vaadata kui ühiskondlikku allegooriat, kollektiivset pseudopihtimust, näitlejamängu turmtuld kõigist registritest või ka NO99 ja Von Krahli teatri vastastikkust sõprusavaldust. Nagu teile meeldib.

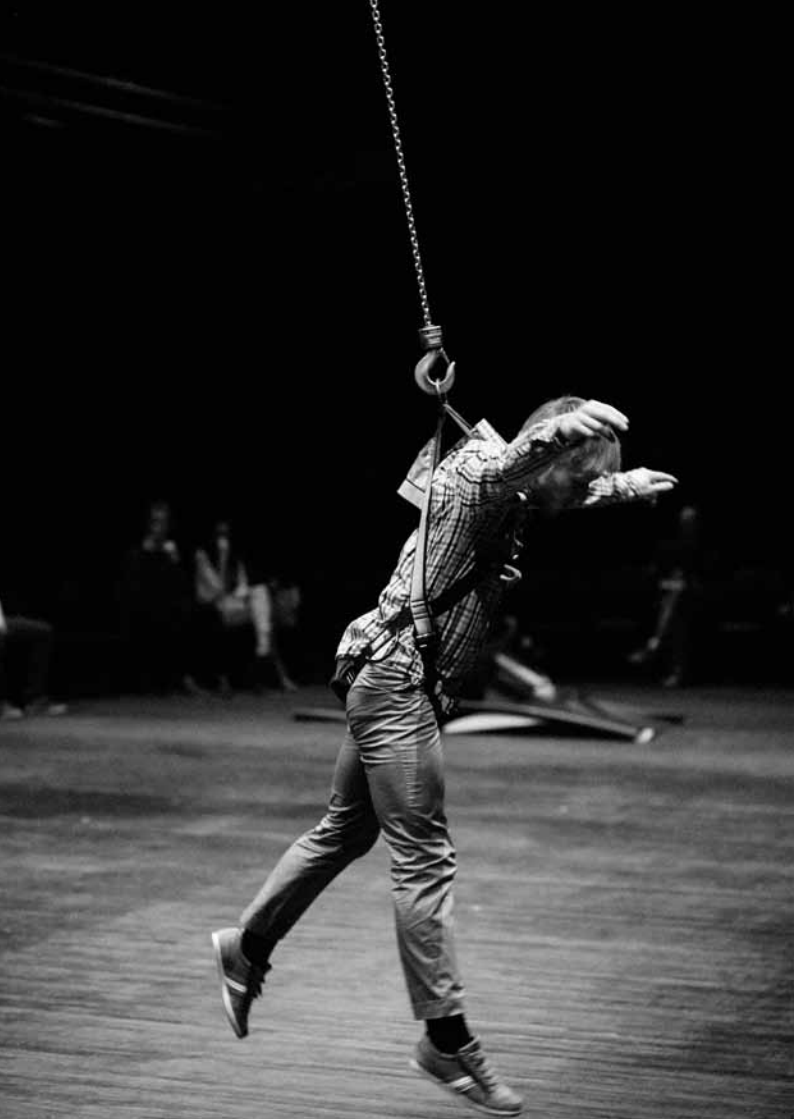
Lavastaja Juhan Ulfsak (Von Krahli Teater)
Dramaturg Taavi Eelmaa (Von Krahli Teater)
Kunstnik Kairi Mändla
Muusikaline kujundaja Hendrik Kaljujärv

Laval Marika Vaarik, Mirtel Pohla, Gert Raudsep, Rasmus Kaljujärv ja Lauri Lagle

Etendus kestab kaks tundi, ilma vaheajata.

Etendused 22/23 mail

Enne 22. mai etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.

NO59

samm lähemale

Kangro/Lehmen/Kerikmäe

Maailm muutub üha väiksemaks. Inimesed leiavad üha kiiremini ja kergemini kontakti. Aga kui pisut pealispinda kraapida, pole asi sugugi nii iisi. Keegi Kalamajast võib ennemini tunda kedagi Barcelonast kui kedagi Koplast. Internetigi viib kokku inimesed, kes üksteist juba tunnevad või keda juba ühendavad ühised huvid. Kahekiiruseline maailm. Kuidas kohtuda tundmatuga, võõraga – olgu võõraks nähtus või inimene – on endiselt suur küsimus.

Vist ei ole miski Mart Kangrole kunstnikuna võõram kui pseudointellektuaalsus. Pigem vähem, aga emotsionaalselt täpsemalt. Nii ongi tema lavastus „samm lähemale“ poeetiline kuidagi väga loomulikul moel. See on lavastus, mille inimlik puudutus jääb vaatajaga kauaks kaasa.

„samm lähemale“ puhul on tegu kaksiklavastusega, sest Kangro pikaajaline sõber ja kunstiline valiksugulane Thomas Lehmen tegi lavastusele proloogi. Samade näitlejatega, peaaegu samas ruumis. See proloog on osa Lehmeni lavastustetsüklist, mille käigus ta loob kingitus-lavastused talle olulistele kunstnikele üle maailma. Tallinn oli esimene peatus.

Laval on Lavakunstkooli 26. lennu poisid. Tiit Ojasoo juhendatud tudengid on peagi oma õpinguid lõpetamas ja sellises koosseisus neid küllap pikka aega koos ei näe. Selles lihtsas tõigas on midagi lihtsat ja poeetilist.

Idee ja lavastus Mart Kangro (featuring Thomas Lehmen)
Helikujundus ja dramaturgiline abi Taavi Kerikmäe

Laval 26. lennu poisid Markus Dvinjaninov, Jörgen Liik, Roman Maksimuk, Veiko Porkanen, Jarmo Reha, Reimo Sagor, Simeoni Sundja ja Ragnar Uustal

Etendus kestab kaks tundi ja 20 minutit, ühe vaheajaga.

Etendused 26/27 mail. Viimased kaks etendust!

Enne 27. mai etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.

NO57

Enesetapja

Erdman/Ojasoo/Semper

Venemaa. Nõukogude Venemaa. Õigemini juba Nõukogude Liit. Aasta on 1928. Osavalt kaadreid juhtinud sm Stalin keerutab vuntsi ja tuleb ainuvõimule. Järgnevate aastate kohta kirjutab kunagi hiljem saksa ajaloolane Karl Schögel raamatu pealkirjaga „Terror ja utopia“. Aga see on hiljem, tagantjärgitarkus. Praegu, 1928. aastal tundub maailm lihtsalt kuidagi eriti intensiivne. Ja äkki asetab ühel päeval 28-aastane noor kirjanik Nikolai Erdman oma ajastu teatrimaailma superstaride Stanislavski ja Meierholdi lauale käsikirja pealkirjaga „Enesetapja“, mis võtab kõik kokku. Žanr: komöödia. Juba need kaks esimest sõna võtavad korüfeed turtsatama.

Paljud asjatundjad – aga musta huumori asjatundjaid on nõukogude ühiskonnas palju – peavad seda 20. sajandi parimaks komöödiaks, parimaks näidendiks üldse. Mõned täpsustavad žanrimääratlust – traagiline fars. Ja huvitav: üks esimesi kordi, mil see viimaks uutes tuultes lavale jõuab, on Vene Teatris Tallinnas. Nüüd, veel aastakümned hiljem, mängivad lavakunstkooli lõpetavad näitlejatudengid NO99 lavastust „Enesetapja“ samuti Vene Teatri suurel laval. Aga asi pole lihtsalt huvis 1920ndate Nõukogude Venemaa (mis praegusega üha enam näib sarnanevat) või Erdmani näidendi kui traagilise farside žanri krestomaatilise näite vastu. Siin on ootamatud paralleelid tänapäevaga.

Lavastaja Tiit Ojasoo

Kunstnik Ene-Liis Semper

Laval Jaanika Arum, Markus Dvinjaninov, Marian Heinat, Linda Kolde, Rea Lest, Jörgen Liik, Roman Maksimuk, Veiko Porkanen, Helena Pruuli, Jarmo Reha, Reimo Sagor, Simeoni Sundja, Ragnar Uustal, Kärt Tammjärv ja Linda Vaher Lavakunstkooli XXVI lennust.

Etendus kestab kolm tundi, ühe vaheajaga.

Etendused 28/29 mail. Viimased kaks etendust!

Enne 28. mai etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.

NO63

Pedagoogiline poeem

Ojasoo/Semper/XXVI lend

Mida rohkem energiat kulutad, seda rohkem, paradoksaalselt, tuleb tagasi. Mida kaugemalt ja julgemalt katsud läbi iseenda piirid, seda selgemalt tajud, kes sa oled. Kamikaze hulljulge lend on tihti parim strateegia ja taktika tõeliseks arenguks, olgu inimesena või kunstnikuna. Lavastus „Pedagoogiline poeem“ tõukub kahe pedagoogi – Konstantin Stanislavski ja Anton Makarenko – ideedest. Üks püüdis täiusliku näitleja, teine täiusliku uue inimese poole. Mõlema ideid on üritatud kanoniseerida, aga nende püüdluste vaim on elav mumifitseerimiskatsete kiuste. „Pedagoogiline poeem“ on lavastus kasvamisest, õppimisest ja õpetamisest, õpetaja ja õpilase suhte poeetikast. Poeetika ei ole ju õigupoolest midagi roosilist. Usutav poeetika sünnib läbi tõeliste pingutuste, läbi halli seina, *de profundis*.

Lavastuses on teksti, aga see ei ole peamine. Peamine on energia, tahe, kujutus. „Pedagoogiline poeem“ koosneb harjutustest, mis kujunevad üldistavaks kujundiks. Igapäevaolukordadest, mis murravad välja banaalsuse piiretest. Ta on portree ühest põlvkonnast ja algmaterjaliks on lavalolijate endi emotsioonid, mõtted ja püüdlused. Sel suvel lõpetab Tiit Ojasoo juhendatud kursus Lavakunsti kooli. Seejärel suunduvad noored näitlejad teatritesse üle Eesti. See on lõpp, see on algus, see on pedagoogika poeetika.

Lavastajad Ene-Liis Semper ja Tiit Ojasoo

Laval Marika Vaarik ja Lavakunsti kooli XXVI lend (juhendaja Tiit Ojasoo)

Etendus kolm tundi ja 10 minutit, ühe vaheajaga.

Etendused 30/31 mail. Viimased kaks etendust!**Enne 30. mai etendust dramaturgi sissejuhatus lavastusse.**

Autorite postdramaatiline võimalus

Hans-Thiess Lehmann

15 aastat pärast mu raamatu „Postdramaatiline teater“ üsna elavat vastuvõttu ja 20 tõlget võtan ma meeleldi vastu ettepaneku käia siinkohal välja mõned mõttekäigud selle kohta, kas ja kui, siis mil moel on selle aja jooksul muutunud autori funktsioon ja hoiak. Kuid ma olen siiski skeptiline kutses vihjatud raamatu „mõju“ osas teatripraktikale, sest ma näen teoorias midagi, mis tuleb tagantjärei ja paneb mõistetes selle, mille kunstnikud loominguliselt on välja mõelnud. Kui „postdramaatilist teatrit“ võetakse siin-seal siiski kui teatud laadi esteetikat, siis polnud see kindlasti mitte autori algne eesmärk.

2009. aastal, raamatu kümnendaks „sünnipäevaks“ olin ma kutsutud ettekannet pidama Belgradi ja ma püüdsin tollal üldjoontes nimetada mõningaid 1999. aastale järgnenud uusi teatritendentse:

1. selge püüdlus dialoogi poole ühiskonnaga (rohkem otseselt poliitilist sisu, pärast seda, kui 1980ndatel ja 1990ndatel uuriti rohkem uusi teatrivahendeid; tugevnenud kalduvus dokumentaalsusesse);
2. tendents kõnekoorilisteks lavastusteks, oluliselt inspireeritud Einar Schleeftist;
3. kasvanud tantsu ja koreograafiliste aspektide olulisus lavastustes;
4. kasvanud gruppide tähtsus vastukaaluks individuaalsete lavastaja-isiksuste domineerimisele;
5. soov millegi järele, mida ma nimetan „kõneakti teatriks“ ja milles pealispindselt vaadates tekst, eeskätt aga kõnelev individuum, toob lavastuse keskmesse oma kohalolu, loobudes seejuures paljudest teatraalsetest efektidest.

Kõige selle juures on oluliselt muutunud ka autori roll, kuid see ei ole sugugi, nagu väidetakse, kadunud.

Dramaatiline ja postdramaatiline mitmekesisus

Tuleb märkida, et postdramaatilisest teatrit tehakse ka dramaatiliste tekstidega, nii vanade kui uutega. Teatri jaoks sõltub kõik teksti teatraalsuse laadist. Kasutatava teksti struktuurist ei sõltu midagi või sõltub vähemasti väga vähe. Euripidest ja Shakespeare'i saab lavastada postdramaatiliselt, Heiner Müllerit ja Sarah Kane'i dramaatiliselt. Pealegi kirjutatakse rohkem või vähem dramaatilise ülesehitusega teatritekse endiselt üsna arvukalt ning on arvestatav hulk häid ja väga häid teatritele kirjutavaid autoreid - seda vaatamata paratamatule aadrilaskmisele, mis teatrit meedia ja filmi atraktiivsuse tõttu kirjutavate talentide hulgas on tabanud.

Millised autorid aja katsumisele vastu peavad – ka siis, kui möödunud on aastasada või paar või rohkemgi – millised äratavad veel intellektuaalset ja esteetilist huvi, seda saab näidata vaid aeg. Sest milles postdramaatiline “paradigma” – kui seda mõistetakse postdramaatiliste vormide laiale haardele ja mitmekülgusele vaatamata siiski kasutada tahta – siiski midagi ei muuda, on see: niivõrd, kuivõrd autor postdramaatilises teatritegevuses siiski rolli mängib ning ei piirdu vaid näiteks dokumentaalse materjali vormistamise ja dramaturgiaga, otsustab ka praegu, nagu varemgi, teksti taseme ja kvaliteedi üle eelkõige selle võimsus ja ideederikkus.

Ajalooline kõrvalepõige

Tarvilik on ka meenutada, et autori isikut pole mitte alati peetud loomingulise vaimu aukartlikult imetletavaks peamiseks inkarnatsiooniks, millisena teda on nähtud alates 18.-19. sajandist. Aischylose, Sophoklese ja Euripidese tänapäevani õigusega imeteldavad meistriteosed ei liikunud nende eluajal sugugi mitte teksti kujul. Autorit nimetati iseloomulikult “chorodidaskaloseks”, koori sisseõpetajaks: see mõiste viitab teksti täielikule integreeritusele teatripraktikasse, isegi kui tegu on kõrgeimalt hinnatud tekstiga. Autor ise oligi lavastaja. 17.-18. sajandi paiksed ja rändavad trupid esitasid autoritele

tellimusi, seerialavastused pole sugugi põlastusväärsed – mõeldagu Molière'ile või Lesage'ile.

Alles selle käigus, mida võiks nimetada 18.-19. sajandi tõeliselt kodanlikuks, dramaatilise-kirjanduslikuks teatriks, tõstetakse autor ja autori sõna teatrikunsti alfaks ja omegaks - mis sugugi tingimata ei ole viimaste kasuks. Just äärmuslikult konservatiivsed ühiskondlikud hoiakud enne 1933. aastat ja natsid pärast seda ülistasid “ülevat” autorisõna ja vastandasid selle autoriteetse kehtivuse poleemiliselt teatri *mimus*'ele, selle vabale ja mängulisele dimensioonile. Veel tänapäevalgi leiab mõneski teatri-teemalises arutelus ilmselt enamasti teadmatu viite sellistele hoiakutele, milles alatasa vastandatakse autori tõsimeelsus teatriinimeste väidetavale või ka tegelikule suvalisele omavolile, lavastajaülbus ülimalt küsitavale tekstitruuduse eetikale.

Teatri uus (enese-)kindlus

Kunstivõõrad on ka etteheited suurte ja nimekate autorite ärakasutamise osas: ühelgi teatril ei ole kohustust suhtuda “Hamletisse” akadeemilise väljaande täpsusega. (Hoopis teine küsimus, ja pikalt vaieldav, on sugugi mitte vaid juriidiline probleem sellest, kas ja mil määral on autoritel kaassõnaõigus uute näidendite esimese lavaletuleku puhul, et nad saaksid olla oma isikliku teatrivisiooni tunnistajaks. Mina isiklikult arvan, et üldiselt hinnates teevad autorid endale oma tekstide lavaversioonidele õige esituslaadi pealesurumisega pigem karuteene.)

20. sajandil on kultuuri üldmõiste kõikehaarav nihkumine fotode, piltide, filmide, digitaalsete ja virtuaalsete reaalsuste, elektrooniliste tekstide ja internetikommunikatsiooni domineerimise poole kaasa toonud kirjanduse positsiooni nõrgenemise. Kirjandus on vähem kui kunagi varem kultuuri keskne dominant. Teater on omalt poolt sel ajastul omandanud autonoomse kunstivaldkonna (enese-)kindluse, mis mõistagi võib kasutada ka kirjandusliku kommunikatsiooni mängulaadi –

poesia sügavust, inimkõne intensiivsust – aga siis on see juba üks teatri paljudest mängulaadidest. Postdramaatiline teater on teater, mis on teadlik, et ta on kunstivaldkond *sui generis* – olles seejuures parasjagu kas installatsioon, lavaline lugu, lavastatud jalutuskäik, *performance*, tants, tantsuteater, kvaasi-poliitiline, kuid esteetiliselt motiveeritud aktsioon, sündmus kunstisaalis või avalikus ruumis. Ehk lühidalt: teater võib olla teater kas kirjandusliku ja poeetilise dimensiooniga või ka ilma.

Kuivõrd sajandeid oli kirjandusteos, luule ilu ja retooriliste vahendite lihvitus ise otsustava meediumi rollis, mille abiga tuli teatris soovitud tihendatud kommunikatsioonini jõuda, on praegu tegu muidugi sootuks uue olukorraga. Kuni lavastajateatri esilekerkimiseni 19.-20. sajandi vahetusel peeti teatrit ju (mõningase liialdusena öeldult) teksti retsiteerimiseks ilusa pildi taustal, mis oli, nagu klassitsistlik “palais à volonté”, rohkem või vähem väljavahetatav. Nii lasus peavastutus teatraalse kommunikatsiooni eest sõna ja žesti läbi toimival afektiülekanDEL, keelelisel tunnete kommunikeerimisel, ideede poeetilis-aistinguliselt võrgutaval vormil. Teatri keel keskendus dramaatilisele rolli-tekstile. Aga ka dramaatilise teatrimudeli normatiivse kehtivuse järgsel ajastul on keelelisuse kui inimese olemuse manifestatsioon endiselt miski, mis on teatris väga selgesti tajutav ja seda iga esitajate ja pealtvaatajate vahelise kõneakti läbi, mis ju veel enne, kui ta üldse midagi ütleb, teeb nähtavaks inimese keeles-oleku.

Mõned soovitus

Kuidas autorid tänapäeval sellist võimalust kasutavad, ei saa – nagu öeldud – teoreetikud ette ennustada, veel vähem suunata. Pigem saavad nad toimunud *ex post* mõistetes panna. Aga mõningad soovitus

- Kirjakunstil on tänapäeval võimalus arendada tihedust, poeetikat ja retoorilist maailma kujutamise kunsti vabana intersubjektiivsusele kohandatud dramaatilise struktuuri piirangutest.

- Draama-eelselt algas teater maskidega ja sestap võib

teatritekst täna lähtuda teadmisest, et hingeliste nüansside keskmesse asetamine (seda “suudab” kino paremini) ei ole sugugi teatri privileeg.

- Autor ei peaks nõudma kirjutatu “sisustamist” näitlejate poolt, pigem võiks ta nõuda viimaste poolt teksti täpselt ja angažeeritud kaasamõtlemit. Nii saavad autorid uurida keele võimalusi teispool dramaatikast.

- Tekste võiks käsitleda nii, et näitlejad mitte ei “võta neid oma omandusse”, vaid pigem juhataksid näitlejad teksti kui materjali edasi teatrisituatsiooni ruumi.

- Kui teater on suurte žestide kui nüanseeritud pantomiimi kunst, võiks autor mõelda selle üle, et müüdid, muinasjutud ja legendid saavad hakkama ilma postromantilise “hingeta”.

- Konfliktirohketesse pingsuhetesse võib viia kollektiivseid subjekte. Enam ei takista realismikäsk ebateadliku ja teadliku sisu kõrvutiolekut. Postdramaatiline teater pakub laia mänguruumi jutustamise aktile, Brechtist lähtuvaile ja temast edasigi minevatele uutele eepilise teatri vormidele.

- Pea eranditu keskendumine 18. ja 19. sajandi teatritraditsioonidele on kaasa toonud olukorra, mil ikka veel ootab näiteks baroki allegoorilisi mängu kätkev varandus üleskaevamist, et tema poliitiline ja esteetiline aktuaalsus taas nähtavale toodaks. Selleks on vaid vaja *re-écriture*'e, mis peaksid lahti murdma ajaloolisest kontekstist tingitud skemaatilised keelevormid.

- Kui mõelda kaasaegsest teatrist olemuslikult kui situatsioonist, siis ei ole autori ülesandeks niivõrd sõnumite edastamine, kuivõrd pigem mõelda tekstist kui erinevate energiatega väljast, millega muud energiad saavad liituda – aga ka kui kehateatri täiesti tähenduseta meediumist.

Meediakultuuri retseptiooniharjumustega kohandudes tekst teatri kriitilist funktsiooni igatahes ei saavuta. Poliitiliselt võib ta kahtlemata toimida ka kui dokument: näitekirjanik kui koguja, kui jälgija ja kriitiline kirjasaatja. Ka need funktsioonid on vajalikud, eriti pideva (üksiknähtuste vastu suunatud) “kriitika” sildi all tegelikkuses ju konformistliku meediamaastiku tingimustes. Aga radikaalse “elu kriitika” tegeliku poliitilise

dimensiooni saavutab teatritekst tänapäeval rohkem kui kunagi varem hoopis teisel tasandil. Keelekunstina, teatrikunsti osana, senistest teistsuguste inimestevaheliste suhete kujutlemise ruumina, seega – nagu ikka ja igavesti – inimese eneseväljendamise võimaluste uurimisena.

Originaaltekst on avaldatud 15. aprillil 2014 saksakeelse teatrikritika portaalis nachtkritik.de

Tõlkinud Laur Kaunissaare

Teater NO99 Internetis - www.no99.ee

Piletite ostmine

Teater NO99 pileteid on võimalik osta Internetis aadressilt www.piletimaailm.com Piletimaailma lehele saab ka teatri kodulehe alajaotustest “Kava” ja “Piletid”.

Ikka tekib olukordi, mil tahame kiiresti midagi öelda või jagada. Nii edastame infot lisaks kodulehele veel kolme kanali kaudu.

E-mail – Teater NO99 listiteated

See on kõige mugavam viis olla kursis pileti- ja müügiteadetega. Liitu teatri mailinglistiga www.no99.ee alamlehel “Piletid”

Twitter – www.twitter.com/TeaterNO99

Twitteri lühisõnumitega saadame jälgijatele uute artiklite ja kavalehtede linke. Edastame materjali, mis netis Teater NO99 kohta silma jääb.

Facebook – grupp “Teater NO99”

Facebookis jagame uudiseid ja korraldame vahel ka piletimänge.

Kohvik ja Jazzklubi

Järjepideva traditsioonina toimuvad Teater NO99 kohvikus jazzklubi üritused, igal reedel kell 22:00. Sellest hooajast on meie kohvik saanud ka sootuks uue ruumi, ilme ja akustika, on liikunud terve korruse ülespoole ja avaneb teie ees kohe kui meie maja ukse avate. Uued söögid, uued joogid iga päev ja õhtu (v.a. pühapäeval) ja reede õhtuti vana hea jazz.

Kohvik on avatud E-N kell 10-23, R kell 10-01, L kell 12-01. Toitu saab tellida kuni tund enne kohviku sulgemist. Jazzile tulles soovitame laua ette broneerida.

Jazzklubisse pilet 5/3 €. Samal õhtul teatrit külastanud inimesed saavad jazzipileti hinnaga 3 €. Eesti Jazzklubi liikmetele pilet 2 €.

Mai

R 02/05 22:00 **Soome Jazzliit esitleb: LightBoxer's**

R 09/05 22:00 **Tiit Lauk kvartett & Els Himma**

R 16/05 22:00 **Paul Daniel bänd**

R 23/05 22:00 **Tanel Ruben & Victoria**

R 30/05 22:00 **Kevadhooaja lõpujämm**

Piletiinfo

Kassa 660 5051
E-N 10-23, R 10-01, L 12-01

Piletid on müügil ka Piletimaailma müügipunktides ja internetis www.piletimaailm.com

Pileti hind 17 €, sooduspilet 13 €. Müügil ka kinkekaardid 34 €. Sooduspilet kehtib õpilastele, üliõpilastele, õpetajatele ja pensionäridele.

Broneeritud üksikpiletite väljaostmine hiljemalt üks nädal enne ja kollektiivtellimuste puhul kaks nädalat enne etendust. Pileteid tagasi ei osteta.

Teatris on avatud uus restoran E-N 10st 23ni, R 10st 01ni, L 12st 01ni. Köök on avatud kella 12st kuni tund enne kohviku sulgemist ning E-R on köök vahepeal kinni 15-st 17.30-ni. Lauda saab ette broneerida nii katmata kui ka kaetult.

Teatrimaja taga asuv autoparkla on argipäeva õhtuti alates 18st ja laupäeviti publikule avatud. Rattaparkla on peaukse vestibüülis. Palume etenduse ajaks autot mitte parkida Kaitseministeeriumi ja meie maja ette.

Teater jätab endale õiguse teha mängukavas muudatusi. Ärajäänud etenduste piletid ostetakse tagasi või vahetatakse ümber kahe nädala jooksul teatri kassas (Sakala 3).

Theatre NO99

Sakala 3
10141 Tallinn

The ticket office and cafe are open from Monday to Thursday 10 am to 11 pm, on Friday 10 am to 1 am, on Saturday 12 pm to 1 am. You can always book a table in cafe.

Tickets are also available at the ticket offices of Piletimaailm. Ticket prices are 17 € and 13 €.

The ticket office's and cafe's telephone number is 660 5051.

Mai

- L 10/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas** Esietendus!
E 12/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
T 13/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
N 15/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
R 16/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
L 17/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
E 19/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
T 20/05 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
N 22/05 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
R 23/05 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
E 26/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO59 samm lähemale** Eelviimane etendus
T 27/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO59 samm lähemale** Viimane etendus
K 28/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO57 Enesetapja** Eelviimane etendus
N 29/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO57 Enesetapja** Viimane etendus
R 30/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO63 Pedagoogiline poeem** Eelviimane etendus
L 31/05 19:00 **26. lennu finaalnädal: NO63 Pedagoogiline poeem** Viimane etendus

Juuni

- T 03/06 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
K 04/06 19:00 **NO50 Lenni** Esietendus!
N 05/06 19:00 **NO50 Lenni**
R 06/06 19:00 **NO50 Lenni**
L 07/06 16:00 **NO50 Lenni**
L 07/06 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
E 09/06 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
T 10/06 19:00 **NO51 Mu naine vihastas**
K 11/06 19:00 **NO50 Lenni**
N 12/06 19:00 **NO50 Lenni**
R 13/06 19:00 **NO50 Lenni**
L 14/06 19:00 **NO50 Lenni**
E 16/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Esietendus Eestis!
T 17/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)**
K 18/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)**
N 19/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)**
L 21/06 21:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Suursadamas Hiiumaal
P 22/06 21:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Suursadamas Hiiumaal
N 26/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Kuressaare Linnateatris
R 27/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Kuressaare Linnateatris
L 28/06 19:00 **Et keha mäletaks (Memories for Life)** Kuressaare Linnateatris